

Alternând între regie și coregrafie, sper că Răzvan Mazilu va îndrăzni mai departe pentru a le stăpâni pe amândouă, pentru a nu rămâne la jumătatea drumului dintre cele două profesii la fel de acaparatoare.

Teatrul Odeon – Îngerul albastru după Profesorul Unrat de Heinrich Mann. Dramatizare și versiune scenică:

Răzvan Mazilu. Regia și coregrafia: Răzvan Mazilu. Scenografia: Irina Solomon și Dragoș Buhagiar. Lumini: Dragoș Buhagiar. Muzica: Friedrich Holländer. Textele cântecelor: Robert Liebmann și Friedrich Holländer. Adaptarea muzicală: Petru Mărginean. Pregătirea muzicală: Camelia Mocanu. Consultant limba germană: Laura Eftimie. Cu: Florin Zamfirescu, Maia Morgenstern, Leonid Doni, Ioan Batiș, Dimitri Bogomaz, Jeanine Stavarache, Mircea Constantinescu, Cătălina Mustață, Mihai Danu. Data premierei: 30 martie 2001.

Claudia LIPAN

Prisăcar

Eduard Gabia este un prisăcar. El și-a adunat albinele, adică pe Maria Baroncea, Liviu Lucaci și Sorin Romanescu, și le-a instruit în zborul spre memorie. Așa se face că *Bătrânul de pe graniță* de la Centrul Multi-Art Dans este o istorie povestită, rând pe rând, de trei eroi la vârste diferite. *Bătrânul* nu apare niciodată, dar s-a cuibărit în fiecare și provoacă amintiri ce au marcat definitiv evoluția actanților. Ludicul este aici – într-un spațiu al mișcării – o recuzită fără orgolii. Manifestarea lui (proptită în ideea de instrument) este, însă, motivată de Eduard Gabia (încă *Orfeu*) prin lumină, culoare, exercițiu fizic și psihic. Duetul alături de Maria Baroncea e scump la vorbă și slobod în căutarea expresiei care i se refuză omului obișnuit așezat în scaunul confortabil din sală. Continuând starea de vis dintr-o superbă *Fantezie* muzicală de la Teatrul Act, cei doi converg înspre experiențele anterioare ale naratorului și le traduc în gesturile somnolente ale celui care doarme. Căderea în gol, alunecarea gândurilor și trupurilor pe o podea lucioasă nu-și găsește alt punct de sprijin decât în trei butuci de lemn în spatele cărora se refugiază – dacă e nevoie – câte un personaj. Maria Baroncea, de pildă, este iubita incapabilă să iasă din vis, să oprească imaginația acolo unde începe realitatea partenerului – Liviu Lucaci. Eduard Gabia intervine ca rival al refulării unor reproduceri parțiale sau totale de informații provenite, în general, din copilărie. Frazele repetitive

ale femeii amintesc de o atare neputință care se află în interior, care intră în ritmul uitării și revine activ atunci când vrem să o înlăturăm. Iar Maria Baroncea are destule resurse să ne aducă în stare. Chiar dacă starea e de o clipită.

Teatrul-dans nu e la primul împrumut sub semnul Thaliei. Pe Daniel Popa l-am văzut dansând în *Despre cădere* și susținându-l pe *Thomas Becket*. Laura Stoica împarte *Hammamul* cu Gorki. E rândul lui Liviu Lucaci să se apropie de text prin mișcare. El își dorește să fie din nou copil, dar judecând cu mintea unui om matur. De ce? Foarte simplu: pentru ca atunci când trecutul zboară ca un canar din colivie și se frânge, aducerea-aminte să fie o refacere a stării inițiale. Fără imitații, actorul se mișcă bine ca dansator. Ba chiar personalizează gestul din umbra teatrului rostit. Secvența omului care poartă pe umeri slăbiciunea aproapei și dorința de a-l ridica pe picioare, este, după mine, cel mai bun moment din spectacol. Acolo stă granița dintre teatru și dans, dintre vârste și oameni, dintre cuvânt și muțenia lui.

Muzica lui Sorin Romanescu îi însoțește (cu autor cu tot) pe interpreți, în sunetele metalice ori sensibile ale unei chitări. Scapă de sub control semnele corpului, dar le acordează imediat la impuls, impulsul care-l determină pe Gabia să se apropie de exercițiile abdominale asemenea fenomenului Buto care revoluționa lumea dansului anilor '60. Mai multe nu aflăm despre spectacol. Nici prisăcarul nu ne ajută.

Centrul Multi-Art Dans – Bătrânul de pe graniță de Eduard Gabia. Muzica: Sorin Romanescu. Cu: Maria Baroncea, Liviu Lucaci, Sorin Romanescu. Eduard Gabia.